

ת"פ 1577/01/18 - מדינת ישראל נגד יא"ס

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 1577-01-18 מדינת ישראל נ' א"ס

בפני
כבוד השופט שלמה בנג'ו
בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות שלוחת תביעות חיפה

נגד

יא"ס

הנאשם

באמצעות בא כוחו עוה"ד סעיד רכאב

גזר דין

כתב האישום המתוקן:

הנאשם הורשע על פי הודאתו, בכתב האישום מתוקן, בעבירת איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז 1977.

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, שבהן הודה הנאשם, ביום 13.01.2017 סמוך לשעה 02:30 בחניית משטרת רכס הכרמל בעוספיה, עת עמד הנאשם מחוץ לרכב יחד עם אביו, סא"ס (להלן: "אביו") ואחיו, סנא"ס (להלן: "אחיו"), איים הנאשם בפגיעה שלא כדין, בחייו של אחר, ע' שמו, כשצעק ליד אביו ואחיו: "אני אזיין במכות את ע' הבן זונה הזה הוא נתן לס' מכות רצח וחטף אותה מתוך הרכב שלי בצור יגאל", כל זאת כדי להפחיד את ע'.

בהמשך ובמעמד זה משפנה מפקד משטרת רכס הכרמל, רפ"ק רוני כהן, אל הנאשם בניסיון להרגיעו, איים הנאשם בפגיעה שלא כדין בחייו של ע' כשצעק: " היום אני אכה את ע' הוא חטף את ס' והרג אותה במכות", כדי להפחידו.

תסקירי שירות המבחן:

לבקשת הסניגור, הופנה הנאשם לשירות המבחן בשתי הזדמנויות שונות, על מנת לבחון, בין היתר, את אפשרות ביטול ההרשעה, תוך שבית המשפט הבהיר בפני הנאשם, כי אין בקבלת הבקשה, משום הבעת עמדה כלשהי לגבי שאלה זו, ותוך שהודגש כי המלצותיו של שירות המבחן אינן מחייבות את בית המשפט.

הוגשו שני תסקירים מקיפים בעניינו של הנאשם:

תסקיר מיום 25/6/19 - ממנו עולה כי הנאשם (28), נעדר רישום פלילי, נשוי בשנית, אב לשני ילדים בני 9 חודשים ו-4.5 שנים.

בהתייחסו לעבירה הנדונה, תיאר הנאשם מצב בו היה בסערת רגשות והגיע לתחנת המשטרה להתלונן על בן זוגה של

גרושתו, מתוך רצון לגונן עליה, עקב אלימות שבן הזוג הפעיל לטענתו על גרושתו. כן טען, כי חשש לשלום בתו שהתגוררה אותה עת עם גרושתו.

צוין, כי הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, אך יחד עם זאת, שירות המבחן מוסיף, כי ניכר שהנאשם מקבל אחריות מסוימת ומתקשה להתבונן במניעים שהביאו אותו לנהוג באלימות המילולית בה נקט באירוע.

שירות המבחן העריך, כי מדובר במי שמתעורר אצלו קושי לשלוט ולווסת דחפים ומגיב באימפולסיביות ותוקפנות. הוא התקשה להכיל ולשלוט במצוקות שחש באותו אירוע, ולכן נקט בהתנהגות בלתי מווסתת ואלימה, תוך שנטה למזער את התנהגותו האלימה.

על יסוד האבחונים שערך שירות המבחן, נקבע, כי הסיכון להישנות העבירה מצוי ברף הנמוך-בינוני.

לאור העדר אחריות ממשית מלאה על האירוע לא בא שירות המבחן בהמלצה להימנע מהרשעה ולעניין העונש המליץ על ענישה מותנית ופיצוי.

ביום 30/6/19, בדיון שנקבע לשמיעת הטיעונים לעונש, ביקש הסניגור להפנות שנית את הנאשם לשירות המבחן, בטענה כי דבריו לא הובנו ע"י שירות המבחן, עקב פערי תקשורת, על מנת שהנאשם יבהיר עצמו, והדברים יובאו כהלכתם בתסקיר משלים. בית המשפט נעתר לו (ראו החלטה מנומקת מאותו דיון).

תסקיר משלים מיום 10/9/19 - שירות המבחן חזר והבהיר בתסקיר המשלים, כי באירוע הנדון, פעל הנאשם באימפולסיביות ובתוקפנות, והפגין חוסר יכולת לשלוט על דחפיו. עוד הדגיש שירות המבחן, כי הנאשם נטל "אחריות מסוימת" על האירוע, אך לא אחריות שלמה.

צוין, כי הנאשם שלל ניזקקות טיפולית, ובהעדר התוויה טיפולית "**הסיכון להישנות התנהגות חוצת גבול עולה**". ההערכה היא כי הוא "**אינו בשל ואינו מתאים לטיפול**", מכיוון שהוא נעדר יכולת ליתן אמון בגורמי טיפול.

לעניין ההימנעות מהרשעה, חזר וציין שירות המבחן, כי הגם שמדובר בעבירה ראשונה של הנאשם, הוא ביטא רק אחריות מסוימת על ביצועה, התקשה לעמוד על המניעים לביצועה, ומזער את חומרתה.

הנאשם חזר וביטא בפני שירות המבחן חשש לפגיעה עתידית בתעסוקתו, מבלי שסיפק כל ראייה לכך, וזאת על אף ההזדמנות הנוספת שניתנה לו ע"י בית המשפט להציג ראייה לכך.

הנאשם חזר ותיאר פגיעה בדימוי עצמי במידה ויורשע, ושוב התקשה לערוך התבוננות פנימית במניעים לביצוע העבירה.

לכן, על יסוד מכלול נימוקים אלה, קבע השירות, כי הנאשם איננו עומד בתנאים להמלצה להימנעות מהרשעה.

לעניין העונש, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם ענישה חינוכית בדמות של - 140 שעות של"צ, מאסר מותנה ופיצוי לקורבן.

טענות הצדדים:

לעניין שאלת ההרשעה, עמד ב"כ המאשימה על האמור בתסקירי שירות המבחן, וטען כי לא מתקיימים התנאים הקבועים בפסיקה להימנעות מהרשעה, ועל כן, אין מקום לקבל את בקשת הנאשם, ויש להרשיע את הנאשם.

לעניין העונש, חזר ב"כ המאשימה על המלצות שירות המבחן ועתר להטיל על הנאשם מאסר מותנה, של"צ ופיצוי לקורבן העבירה.

מנגד, עמד הסניגור בהרחבה על עתירתו להימנע מהרשעת הנאשם, חרף האמור בתסקירי שירות המבחן, תוך שהוא מנמק זאת בחשש לפגיעה בעתידו של הנאשם.

במהלך טיעוניו הציג הסניגור, צילום של מסמך, מתוך טל' נייד, כשלטענתו נשלח המסמך, לשירות המבחן בפקסמיליה, הממחיש את הנזק הקונקרטי שייגרם לנאשם לו לא תבוטל ההרשעה.

ברם, כאשר התבקש להציג אישור על משלוח האישור לשירות המבחן, הבהיר הסניגור, כי אין כזה ברשותו. הוא הוסיף וטען, כי בניגוד לאמור בתסקיר, קצינת המבחן הבטיחה לנאשם **"...שזה ילך לכיוון של אי הרשעה"** (עמ' 61 שורה 6 לפרוטוקול).

הסניגור ציין, כי השיחה עם קצינת המבחן הוקלטה וביקש כי תינתן דחיה נוספת לבירור העניין (עמ' 61 שורה 27 לפרוטוקול; וכן ראו דברי אביו של הנאשם בעמ' 61 שורה 30). בית המשפט הבהיר, כי לעמדתו התנהלות זו מצד הנאשם אינה ראויה ולא תינתן דחיה נוספת.

עוד נטען, ע"י הסניגור, כי לא מדובר באירוע בעל מימד של מסוכנות רבה. כתב האישום הוגש, לדבריו, לאחר כשנה מאז האירוע, דבר אשר אינו מתיישב עם דרגת מסוכנות גבוהה מצד הנאשם.

נטען, כי תיקונו של כתב האישום, מעמיד את האירוע, בדרגת חומרה נמוכה, שהיא "בתחתית הסולם הפלילי" כלשון הסניגור. האיום שהושמע נאמר במסגרת התלהטות הרוחות בעידנא דריתחא, מתוך דאגה ומצוקה שחש הנאשם, אשר רצה שהמשטרה תחלץ לעזרת גרושתו, אשר לטענתו התלוננה על תקיפה וניסיון רצח.

עוד הוסיף הסניגור וטען, לאכיפה בררנית מצד המאשימה. נטען, כי בן הזוג של גרושת הנאשם, שבעטיו התחולל כל האירוע, ביצע עבירות חמורות, ולמרות זאת לא הועמד לדין **"...בגלל פרוטקציה לא הוגש נגדו כתב אישום..."** (עמ' 61 שורה 23). יצוין, כי לא הובאה כל ראיה התומכת בטיעון זה.

הסניגור סיכם וטען, כי יש להסתפק בעונש סמלי של קנס בסך - 100 ₪ והתחייבות, ללא של"צ וללא פיצוי למתלונן, על מנת לשמור על שיוויון בין הנאשם לבין המתלונן שלא הועמד לדין.

דבר הנאשם בטרם מתן גזר הדין:

הנאשם מסר לבית המשפט **"נמאס לי לבוא לכאן, אין לי מה להוסיף מעבר לכך"** (עמ' 62 שורה 9 לפרוטוקול).

דין והכרעה עונשית:

שאלת אי הרשעה:

בטרם אפנה לקביעת עונשו של הנאשם, אפנה לבחון את בקשת הנאשם לביטול הרשעתו.

הכלל הוא הרשעה, והחריג לכלל, הוא הימנעות מהרשעה, על פי הסמכות הנתונה לבית המשפט, מכח הוראות החוק הבאות:

סעיף 71א (ב) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 קובע כדלקמן:

"מצא בימ"ש שנאשם ביצע עבירה, רשאי הוא לתת צו שירות גם ללא הרשעה, בנוסף למבחן או בלעדיו..."

סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב 1982 מוסיף וקובע:

"הרשיע בימ"ש את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".

ההלכה הפסוקה קבעה, כי הימנעות מהרשעה הינה חריגה אך אפשרית, בהתקיים שני תנאים מצטברים:

(א) סוג העבירה המאפשר, בנסיבות העניין, להימנע מהרשעה, בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים, וכן,

(ב) השלכותיה של ההרשעה הינן חמורות ועלולות לפגוע בשיקום הנאשם.

הודגש בפסיקה, כי הימנעות מהרשעה, תיתכן רק במקרים חריגים, בהם הצטברות הנסיבות הנוגעות לנאשם ולעבירה שעבר, מצדיקות אי הטבעת חותם של קלון פלילי עליו (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מ"י**, פ"ד נב (3) 337; ע"פ 4466/13 **נתנאל אסולין אורטל נ' מ"י** (2014); רע"פ 2323/17 **פלוני נ' מ"י** (2017)).

ככלל, עבירות אלימות, אינן מתאימות להימנעות מהרשעה, נוכח אופי העבירה והערכים המוגנים שביסודה. עם זאת, בפסיקה נקבעו החריגים גם לצורך להימנע מהרשעה בעבירות אלימות, מקום בו קיימות נסיבות המצדיקות זאת (ראו למשל: ת.פ. (י-ם) 45844-03-13 **מ"י נ' אילוז**; ת.פ. (י-ם) 48049-05-10 **מ"י נ' גרום**; ע"פ (ת"א) 70842-05 **ארליך נ' מ"י**; ע"פ 4466/13 **נתנאל אסולין פורטל נ' מ"י** (2014)).

השאלה היא, האם במקרה הנדון, ביטול הרשעתו של הנאשם, הולמת וראויה בנסיבות ביצוע מעשה האיום שביצע הנאשם.

בית המשפט העליון הבהיר בפסיקתו כי **"...על בית המשפט לבחון בראש ובראשונה את השאלה, האם סוג העבירה וטיבה, על רקע הנסיבות הקונקרטיות של המקרה, מאפשרים להימנע מהרשעה..."** (ע"פ 8528/12 ציפורה אלירן נ' מדינת ישראל (2013)).

סוג העבירה טיבה ונסיבותיה - מדובר בנאשם אשר על פי הודאתו, בחניית משטרת רכס הכרמל, עת עמד מחוץ לרכב, יחד עם אביו ואחיו, איים על ע', בן הזוג של גרושתו, באומרו: **"אני אזי... במכות את ע' הבן...הזה הוא נתן לס' מכות רצח וחטף אותה מתוך הרכב שלי בצור יגאל"** (סעיף 1 לכ"א המתוקן). בהמשך ובאותו מעמד, ומשפנה אליו מפקד תחנת משטרת רכס הכרמל, בניסיון להרגיעו, המשיך ואיים על בן הזוג של גרושתו, באומרו: **"היום אני אכה את ע' הוא חטף את ס' והרג אותה במכות"** (סעיף 2 לכ"א המתוקן).

על אף הימצאותו בסמיכות לתחנת משטרה, כשאביו ואחיו לידו, וקצין משטרה, מפקד התחנה נוכח ומנסה להרגיעו, לא נרתע הנאשם והשמיע פעם אחר פעם, איומים אלימים קונקרטיים כלפי אותו ע'.

אין צורך להכביר מילים אודות עבירות האלימות שפשו במקומותינו, בכלל, ועל עבירות האיומים, בפרט. בפסיקה ענפה שיצאה תחת ידו של בית המשפט העליון, נקראות הערכאות הדיוניות, למגר אלימות על כל צורותיה וגווניה, על דרך של הכבדת הענישה, על מי שנוטל חירות לעצמו לנהוג באלימות מילולית או פיזית. יפים לכאן דברים שאמר השופט ס. ג'ובראן בע"פ 7878/09 **מדינת ישראל נ' פלוני** (2009):

"האלימות מכרסמת ביסוד חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. חברתנו הפכה להיות חברה אלימה ותרומתו של בית המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים...שישקפו ערכים של גמול והרתעה".

קצינת המבחן, בתסקירה המקיפה והמנומקים, עמדה על חוסר היכולת של הנאשם לווסת את דחפיו ואת האימפולסיביות המאפיינת את התנהלותו במצבי סיכון.

יתרה מזאת, היא ציינה, כי מדובר במי שלא נכון לערוך התבוננות פנימית, שולל ניזקקות טיפולית, ולא מקבל אחריות שלמה על האירוע.

יודגש, כי לאחר שהנאשם טען, מפי בא כוחו, כי לא הובן ע"י קצינת המבחן, וביקש הזדמנות נוספת להבהיר את הדברים בפניה, נאות בית המשפט לדחייה נוספת של הטענות לעונש, על מנת לסלק כל ספק, שהרי בגזירת דין עסקינן.

לכן, ובכדי לאפשר לנאשם, להביע את עצמו באופן ברור ככל האפשר בפני שירות המבחן, תוך שניתנו הנחיות לשירות המבחן, להעזר בראיון בדובר השפה הערבית (למרות שהנאשם דובר את השפה העברית).

שירות המבחן מילא אחר הנחיות אלא וערך עיון מחודש בעניינו של הנאשם. אלא, שגם בתסקיר השני, לאחר ששב וראיין את הנאשם, חזר שירות המבחן על אותם ממצאים כמו בתסקיר הקודם והבהיר את הנימוקים שהובילו אותו לקבוע, כי מדובר במי שנוטל אחריות חלקית, ממזער את חומרת הדברים ולא מכיר במניעים שהביאו לבצע את העבירה.

בנסיבות אלה, לא בא שירות המבחן בהמלצה להימנע מהרשעת הנאשם.

יצוין, כי גם בשלב הטיעונים לעונש, ולמרות יכולת הביטוי שהפגין הנאשם בשירות המבחן, כעולה משני התסקירים, הוא הסתפק בציון העובדה, שההליך המשפטי מייגע אותו ("נמאס לי לבוא לכאן, אין לי מה להוסיף מעבר לכך"). הנאשם לא גילה, ולו בלשון רפה, אחריות למעשיו, ואף לא ביטא חרטה כלשהי עליהם, דבר המתיישב היטב עם ממצאי תסקיריו של שירות המבחן.

בנסיבות אלה, נוכח סוג העבירה, נפיצותה, הצורך למגרה באמצעות ענישה מרתיעה, נסיבותיה, האבחנה המפורטת בתסקיר - לא יוכל בית המשפט להורות על ביטול ההרשעה.

יתרה מזאת, גם התנאי השני, שקבעה ההלכה הפסוקה, לביטול הרשעה, אף הוא לא מתקיים. בית המשפט העליון הבהיר, כי בשלב זה **"...יש להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד"** (ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' ביטון (2009); רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל (2014)).

שאלת קיומו של נזק קונקרטי ומוחשי - הנאשם לא הציג בפני שירות המבחן אסמכתא כלשהי, שבכוחה להוכיח, שנגרם לו/יגרם לו נזק מוחשי קונקרטי, גם שירות המבחן עמד על כך, וציון זאת מפורשות בתסקירו.

כאמור, ניתנו לנאשם שתי הזדמנויות, להציג ראיה ממשית בפני שירות המבחן, התומכת בדבריו, והוא לא עשה כן.

אשר לטענות שעלו כנגד קצינת המבחן, בית המשפט לא עוסק בגזר הדין בהעדפת גרסאות, חזקה על קצינת המבחן שעשתה את מלאכתה נאמנה. מעבר לכך, מה פשוט יותר היה להמציא לשירות המבחן, אסמכתאות לנטען ע"י הנאשם, בכל פרק הזמן הארוך שעמד לרשות הנאשם בשתי ההזדמנויות שניתנו לו, אם קיימות אסמכתאות כאלה.

יתרה מזאת, נטען, כי המסמך נשלח לשירות המבחן בפקסימליה, אך כאשר התבקשה ראיה לכך, לא היתה כזו בנמצא. גם המסמך שהוצג לעיון בית המשפט, "נשלף" בדיון, תוך כדי הטיעון, הוצג מתוך טלפון נייד, כשאי אפשר לעמוד על

טיבו.

האפשרות התיאורטית העולה מדבריו של הנאשם, כפי שעמד עליהם שירות המבחן, בראיונות החוזרים עם הנאשם, וכפי שנטענו על ידי הסניגור, אין בה כדי למלא אחר דרישות הדין, ולפיכך, לא התמלא אף התנאי השני הקבוע בהלכה הפסוקה בדבר הימנעות מהרשעה.

מסקנת ביניים - לא התקיימו שני התנאים הקבועים בהלכת כתב, המאפשרים את ביטול הרשעתו של הנאשם, ועל כן אני דוחה את הבקשה הזו.

מכאן, אפנה לבחון את השיקולים הצריכים לעניין הענישה.

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

הערך המוגן שנפגע במעשה העבירה שביצע הנאשם היא פגיעה בשלומו ובטחונו של המתלונן, בעת שהנאשם איים עליו בכך שיכה אותו.

בנסיבות העניין, מידת הפגיעה בערך המוגן הינה נמוכה-בינונית.

מדיניות הענישה (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

בעבירות האיומים, פסיקות בתי המשפט הן רבות ומגוונות, וקיים מנעד רחב של ענישה הנגזרת מאופי הסיטואציה הנדונה, חומרת האיום, קונקרטיות האיום, מיהות המאיום, אירוע נקודתי/נמשך, הקשר בין הנאשם לקורבן, שימוש בחפץ לצורך האיום ומקום ביצוע העבירה:

רע"פ 1293/08 **קורניק נגד מדינת ישראל** (2008), שם נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע באיומים כלפי בת זוגו ונדון בין היתר ל-12 חודשי מאסר בפועל;

רע"פ 8062/13 **ברזק נגד מדינת ישראל** (2014), שם הורשע הנאשם, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של איומים והעלבת עובד ציבור כלפי שוטרים. נגזרו על הנאשם 3 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות;

רע"פ 9118/12 **אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל** (2012) - שם דובר על נאשם שהורשע בעבירות איומים, נעדר עבר פלילי, אשר נדון בין היתר ל-4 חודשי מאסר על תנאי;

רע"פ 6268/12 **רפאל שחורי נ' מדינת ישראל** (2012) - איומים על פקח שרשם דוח לנאשם. הנאשם שהינו בעל רשיון לנהיגה ברכב ציבורי (נהג מונית), הורשע ונדון בין היתר ל - 4 חודשי מאסר על תנאי;

עפ"ג (מחוזי מרכז) 52083-12-10 **קפש נגד מדינת ישראל** (2011), שם נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בביצוע עבירת איומים כלפי גרושתו ונדון ל-7 חודשי מאסר בפועל;

ת"פ (שלום ראשל"צ) 46645-04-16 **מדינת ישראל נגד חדד** (2016), שם הורשע הנאשם בעבירת האיומים, בית המשפט אימץ את הסדר הטיעון והטיל 5 חודשי מאסר מותנה;

ת"פ (שלום קריות) 15835-03-16 **מדינת ישראל נגד ג'מאל שרקאוי** (2016), שם הורשע הנאשם בעבירת איומים ונדון ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות;

ת"פ (שלום ב"ש) 10/09 **מדינת ישראל נגד רוזין** (2010), שם הורשע הנאשם בשתי עבירות איומים ונגזרו עליו 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות;

ת"פ (שלום פ"ת) 19595-07-10 **מדינת ישראל נגד טקלה** (2013), שם הורשע הנאשם לאחר שמיעת ראיות בעבירות של איומים והתנגדות למעצר ונדון לחודשיים מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות;

ת"פ (שלום ת"א) 1333/08 **מדינת ישראל נגד קדוש** (2009), שם הורשע הנאשם לאחר שמיעת ראיות בעבירה של איומים ונגזרו עליו 3 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.

נסיבות שקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק העונשין):

הנאשם פעל באופן אימפולסיבי משולח רסן, ועל אף הדמויות הסמכותיות סביבו (אביו וקצין המשטרה שניסה לרסנו), ועל אף היותו בחניית תחנת משטרה, לא נרתע מלאיים שוב ושוב, על המתלונן.

האיומים קונקרטיים ומכילים תוכן אלים, בדבר כוונת הנאשם, לפגוע ולהכות את המתלונן.

המתלונן הוא בעלה של גרושת הנאשם המחזיקה במשמורת ביתם המשותפת (שלה ושל הנאשם). לכן, לא מדובר באדם זר לגמרי, שאותו לא יפגוש הנאשם לעולם.

הנזק שהיה צפוי להיגרם כתוצאה מאיומים אלו, מי ישורנו. הדבר יכול היה להוביל להתלקחות אלימה, ובעניין זה אין ספק, כי אביו של הנאשם, שהוא דמות סמכותית מכובדת, מכילה ומרסנת עבור בנו, יחד עם המשטרה שנכחה במקום, מנעו את הסלמת האירוע.

לצד דברים אלה, וכעולה מעובדותיו של כתב האישום המתוקן, איומיו של הנאשם על המתלונן, היו ספונטאניים, לא לוו בתכנון מוקדם.

מתוכן הדברים עולה, כי האיומים נבעו מכעס וחשש של הנאשם לשלום גרושתו. כך עולה מהמלל שליווה את האיומים שהשמיע הנאשם, כאשר אמר, לאחר האיום בתקיפת המתלונן כדלקמן:

"...הוא (המתלונן - ש.ב.) נתן לס' (גרושת הנאשם - ש.ב.) מכות רצח וחטף אותה מתוך הרכב שלי בצור יגאל" (סעיף 1 לכ"א המתוקן); "...הוא חטף את ס' והרג אותה במכות" (סעיף 2 לכ"א המתוקן).

אשר להתנהלות המשטרה, האכיפה הבררנית והשיהוי הנטען, לא הובאה בפני בית המשפט כל ראיה מצד הנאשם, שבכוחה להוביל למסקנה, בדבר קיומה של אכיפה בררנית בין הנאשם לבין המתלונן.

המשטרה חקרה את האירוע והטענות שעלו, ועובדתית נמצא לנכון להגיש כתב אישום רק כנגד הנאשם. יצוין, כי בית המשפט איפשר לסניגור, ביד רחבה, להביא כל ראיה להגנת הנאשם.

בשים לב למועד האירוע ומועד הגשת כתב האישום, לא מצאתי כי המשטרה השתתה בחקירת האירוע וכי יש בשיהוי זה להשפיע על מתחם העונש.

מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג (ב) לחוק העונשין):

בנסיבות, ומהטעמים המפורטים לעיל, מתחם העונש ההולם נע בין שירות לתועלת הציבור ומאסר מותנה ועד למס' חודשי מאסר בפועל שיכול שירוצו בעבודות שירות, לצד קנס ופיצוי למתלונן.

חריגה ממתחם העונש ההולם לקולה או לחומרה (סעיפים 40ד ו-40ה לחוק העונשין):

אין בפני בית המשפט תשתית ראיתית שבכוחה לשמש בסיס משפטי לחרוג ממתחם העונש ההולם.

תסקיריו המפורטים של שירות המבחן, על נימוקיהם, מלמדים, כי לנאשם בעיה של ויסות דחפים והתנהגות אימפולסיבית במצבי סיכון.

הנאשם לא בשל לטיפול, ולא הביע ניזקקות טיפולית. הוא התמקד בדימוי העצמי שנפגע עקב ההליך המשפטי, ובשאלת ההרשעה. הוא נטל אחריות מסוימת, אך לא שלמה על האירוע.

יחד עם זאת, אין בפני בית המשפט בסיס לחרוג מהמתחם לחומרה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין):

אין להקל ראש בעבירה בה הורשע הנאשם. יחד עם זאת, הנאשם בחור צעיר (28), נשוי בשנית, אב לשני ילדים, מיוצב תעסוקותית, נעדר רישום פלילי, ואין ספק, כי החמרה בעונשו, עלולה לפגוע בו, בילדים הרכים התלויים בו לפרנסתו, ובמשפחה כולה.

הנאשם נטל אחריות מסוימת על האירוע, אם כי לא אחריות מלאה, כפי שעמדה על כך בהרחבה קצינת המבחן בתסקירה.

הוא שיתף פעולה עם רשויות החוק.

הנאשם נעדר דפוס התנהגות עבריים.

הרקע לאירוע הוא, המתח בין הנאשם לבן הזוג של גרושתו של הנאשם, כאשר הנאשם טען, כי חשש לשלומה, בשל התנהגות בן זוגה כלפיה.

העונש המתאים (סעיף 40ד (2) לחוק העונשין):

בקובעי את העונש המתאים לנאשם נתתי דעתי למכלול השיקולים שלהלן:

- לערך החברתי שנפגע כתוצאה ממעשיו של הנאשם;
- למידת הפגיעה בו שהינה נמוכה-בינונית;
- למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מסוג זה;
- לאופי האיום ונסיבותיו ומידת האשם שהפגין הנאשם באירוע;
- לכלל הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה;
- לנסיבותיו האישיות של הנאשם לרבות האמור בתסקירי שירות המבחן;

בסופו של יום, הגעתי לכלל מסקנה, כי בנסיבות העניין, יש לאמץ את עמדת שירות המבחן לעונש, כפי שגם המדינה ביקשה.

ניתן במקרה זה, להסתפק, בהטלת ענישה חינוכית, בדמות שירות לתועלת לציבור, עונש מאסר צופה פני עתיד מידתי וקנס, שיהיה בהם כדי להציב לנאשם גבולות, להרתיעו, ולחדד בפניו את חומרת מעשיו.

על אף קבלת המלצותיו של שירות המבחן, הנני נמנע מחיוב הנאשם לפצות כספית את המתלונן (בן הזוג של גרושתו), בהינתן הסיטואציה הרגישה הנדונה, בה התחולל האירוע, והשלכותיו האפשרויות של חיוב כזה, על מערכת היחסים הטעונה ממילא, בין כל הנוגעים בדבר.

חלף הפיצוי נמצא לחייב את הנאשם לחתום על התחייבות כספית הולמת שיהיה בה כדי להרתיעו להימנע מלעבור עבירות אלימות בעתיד.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות שהיא פשע לרבות איומים.

ב. 140 שעות שירות לתועלת לציבור לפי תוכנית שיגבש שירות המבחן (להלן: "צו השל"צ").

ג. בהתאם להוראות סעיף 71א (ה) לחוק העונשין, הוסבר צו השל"צ לנאשם והובהר לו, כי עליו לשתף פעולה עם שירות המבחן, ולמלא אחר צו השל"צ, וכי אם לא יעשה כן, יהיה רשאי שירות המבחן, לפנות לבית המשפט, בדרישה להפקיע את צו השל"צ, שאז יהיה בית המשפט רשאי, מכח סמכותו לפי סעיף 71ד (3) לחוק העונשין, להפקיע את הצו ולהטיל על הנאשם עונש נוסף במקום צו השל"צ.

ד. קנס בסך - 2500 ₪ או 25 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון בתוך 30 יום והיתר בכל 30 יום לאחר מכן עד לסילוק מלא וסופי של הקנס. פיגור יעמיד את מלוא הקנס לפרעון מיידי ויפעיל את צו המאסר.

ה. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בגובה של - 3000 ₪ להימנע במשך 3 שנים מהיום מלעבור את העבירה בה הורשע בתיק זה. לא יחתום יאסר למשך 30 יום או עד שיחתום - המוקדם מביניהם.

המזכירות תעביר העתק מגזר הדין לשירות המבחן המתבקש להכין תוכנית של"צ לנאשם בתוך 45 יום מהיום.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ח' תשרי תש"פ, 07 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים.